

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRÁVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 3. srpna 2017
Č. j. MSP-40/2017-ORA-ROZ/3

R o z h o d n u t í

Ve věci rozkladu ze dne 28. 7. 2017 podaného znaleckým ústavem
se sídlem _____ IČO: _____, proti
rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 4. 7. 2017, č. j.: MSP-50/2015-OD-SZN/37,
kterým bylo rozhodnuto o tom, že spáchal správní delikt dle § 25b odst. 1 písm. d) zákona
č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, tím, že porušil
povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících, neboť v insolvenčním
řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 79 INS 13739/2014 podal znalecký
posudek č. 927 – 124/2014 ze dne 11. 8. 2014, jehož účelem bylo ocenění majetkové podstaty
dlužníka _____ IČO _____ se sídlem _____

tedy podal znalecký posudek přesto, že bylo možno důvodně předpokládat, že má
s ohledem na svůj poměr k dlužníkovi jako účastníkovi insolvenčního řízení takový zájem na
výsledku řízení, pro nějž lze objektivně pochybovat o jeho podjatosti, za což mu byla podle
§ 25b odst. 3 téhož zákona uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč, a dále dle § 79 odst. 5
zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 6 odst. 1
vyhlášky č. 520/2005 Sb. ze dne 16. 12. 2005, o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku,
které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena
povinnost nahradit Ministerstvu spravedlnosti náklady správního řízení, které účastník
vyvolal porušením své právní povinnosti, paušální částkou ve výši 1.000,- Kč, jsem jakožto
vedoucí ústředního správního úřadu věcně příslušný podle § 152 odst. 2 zákona
č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní
řád, ve znění pozdějších předpisů, rozklad znaleckého ústavu _____ se
sídlem _____, IČO: _____ ze dne
28. 7. 2017

z a m í t á m

a rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 4. 7. 2017, č. j.: MSP-50/2015-OD-SZN/37,
potvrzuji.

Odůvodnění:

Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Podnět

[1] Dne 26. 11. 2015 byl Ministerstvu spravedlnosti (dále jen „*orgán I. stupně*“) doručen podnět Městského státního zastupitelství v Praze z insolvenčního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 79 INS 13739/2014 ve věci dlužníka se sídlem

IČO (dále jen „*dlužník*“), týkající se znaleckého ústavu se sídlem IČO: (dále jen „*účastník*“). Přílohou podnětu bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2015, č. j. MSPH 79 INS 13739/2014-B-148, a usnesení Vrchního soudu v Praze, č. j. 4 VSPH 646/2015-B233, ze kterých vyplývalo, že účastník provedl ocenění majetkové podstaty dlužníka, ač byl vůči němu podjatý. Tím mělo dojít k porušení § 11 odst. 1 ve spojení s § 25b odst. 1 písm. d) a § 25c zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZZT*“).

Oznámení o zahájení řízení o správním deliktu

[2] Dne 20. 1. 2016 bylo orgánem I. stupně vydáno oznámení o zahájení řízení o správním deliktu v souladu s § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 25b odst. 1 písm. d) ZZT.

Vyjádření účastníka

[3] Dne 5. 2. 2016 bylo orgánu I. stupně doručeno vyjádření účastníka. Účastník v něm popisoval vzájemné vazby v rámci celé struktury poradenské skupiny která podle něj zahrnuje pět samostatně a nezávisle na sobě fungujících společností, které jsou na operativní úrovni personálně, technicky i právně oddělené. Na závěr účastník zpochybňoval výpověď bytem (dále jen „*pí K. M.*“), jež byla oprávněná jednat za dlužníka, jako nedůvěryhodnou z důvodu tíživých životních okolností.

Usnesení o zastavení správního řízení

[4] Dne 29. 7. 2016 bylo usnesením poznamenaným do spisu rozhodnuto dle § 66 odst. 2 správního řádu o zastavení správního řízení o správním deliktu, č. j. MSP-50/2015-OD-SZN/11 (dále jen „*usnesení o zastavení řízení*“). Usnesení o zastavení řízení orgánu I. stupně odůvodnil tím, že skutek, který byl spáchán, není správním deliktem. Podmínkou uložení sankce dle § 25b odst. 1 písm. d) ZZT bylo podle orgánu I. stupně vyloučení znaleckého ústavu z projednávané věci, přičemž pojem „*vyloučení*“ vykládal jako procesní úkon orgánu, který znalecký ústav ustanovil. Vzhledem k tomu, že Městský soud

v Praze žádný takový procesní úkon neučinil, nebyly podle názoru orgánu I. stupně splněny podmínky pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

[5] Dne 23. 11. 2016 bylo vydáno rozhodnutí ministra spravedlnosti č. j. MSP-50/2015-OD-SZN/19 (dále jen „rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení“), ve kterém v rámci přezkumné pravomoci dle § 95 odst. 6 správního řádu ministr spravedlnosti zrušil usnesení o zastavení řízení a věc vrátil orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

[6] Důvodem zrušení usnesení o zastavení řízení a vrácení věci orgánu I. stupně byla skutečnost, že předmětné usnesení bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Z odůvodnění rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení vyplývá, že orgán I. stupně postupoval nezákonně, když chybně dovedl, že jsou dány důvody pro zastavení řízení. Skutečnost, že orgán, který znalecký ústav v řízení ustanovil, nevydal procesní rozhodnutí o vyloučení znaleckého ústavu, nebyla pro naplnění znaků objektivní stránky předmětného správního deliktu podstatná. Případné rozhodnutí o vyloučení by totiž bylo pouze rozhodnutím deklaratorním, nikoli konstitutivním.

[7] Vzhledem k těmto zjištěným porušením právních předpisů, zjevným ze spisového materiálu, a převažujícímu veřejnému zájmu na legalitě výkonu znalecké činnosti ministr spravedlnosti s ohledem na splnění podmínek § 98 správního řádu rozhodl ve zkráceném přezkumném řízení tak, že zrušil usnesení o zastavení řízení.

Rozklad proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení

[8] Dne 13. 12. 2016 podal účastník proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 23. 11. 2016, č. j. MSP-50/2015-OD-SZN/19 rozklad, který byl rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 29. 5. 2017, č. j. MSP-7/2017-SJL-ROZ/5 (dále jen „rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení“) dle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu zamítnut a rozkladem napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[9] Rozhodnutí ze dne 29. 5. 2017, č. j. MSP-7/2017-SJL-ROZ/5 nabylo právní moci dne 29. 5. 2017.

Vyrozumění o ukončení dokazování

[10] Orgán I. stupně poté, co rozhodnutí o rozkladu ze dne 29. 5. 2017, č. j. MSP-7/2017-SJL-ROZ/5, nabylo právní moci, pokračoval ve správním řízení, které bylo zahájeno dne 21. 1. 2016.

[11] Dne 7. 6. 2017 bylo účastníkovi umožněno nahlížet do správního spisu. Na základě podání účastníka ze dne 20. 6. 2017 bylo účastníkovi dne 22. 6. 2017 umožněno nahlížet do správního spisu, kterého účastník nevyužil.

[12] Přípisem ze dne 20. 6. 2017 orgán I. stupně vyrozuměl účastníka o tom, že ve správním řízení ukončil dokazování a k uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí stanovil lhůtu do 30. 6. 2017.

Napadené rozhodnutí

[13] Rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 4. 7. 2017, č. j.: MSP-50/2015-OD-SZN/37 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto o tom, že účastník spáchal správní delikt dle § 25b odst. 1 písm. d) ZZT tím, že porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 ZZT, neboť v insolvenčním řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 79 INS 13739/2014 podal znalecký posudek č. 927 – 124/2014 ze dne 11. 8. 2014, jehož účelem bylo ocenění majetkové podstaty dlužníka, tedy podal znalecký posudek přesto, že bylo možno důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k dlužníkovi jako účastníkovi insolvenčního řízení takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze objektivně pochybovat o jeho podjatosti, za což mu byla podle § 25b odst. 3 téhož zákona uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč, a dále uložena povinnost nahradit Ministerstvu spravedlnosti náklady správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Návrh účastníka na doplnění dokazování

[14] Dne 3. 7. 2017 bylo orgánu I. stupně doručeno podání účastníka ze dne 28. 6. 2017, ve kterém žádá, aby bylo nařízeno ústní jednání a provedeny výsledky jim navrhovaných svědků (dále jen „*návrh na doplnění dokazování*“).

[15] Účastník v předmětném podání navrhuje, aby správní orgán vyslechl _____ bytem _____ (dále jen _____), jelikož jeho svědecká výpověď má dosvědčit, že všechny společnosti skupiny (ovládané _____ se sídlem IČO: _____ (dále jen _____), jsou personálně, technicky a právně odděleny a vzájemně se neovlivňují. Dále má _____ společně s dalším navrhovaným svědkem _____, bytem _____ (dále jen _____) dosvědčit, že se účastní pouze strategického rozhodování kde vykonává funkci předsedy představenstva. Odpovědnost za chod společnosti účastníka je následně svěřena

[16] Účastník dále navrhuje, aby byl vyslechnut _____ bytem _____ (dále jen _____), a _____ (jehož přesnou identitu má podle účastníka zjistit správní orgán), jejichž výpovědi mají zpochybnit výpověď pí K. M. ohledně toho, že jsou majiteli skupiny _____ Vzhledem k tomu, že výpověď pí K. M., která byla „*ve složitě psychické situaci*“, je podle účastníka nedůvěryhodná, navrhuje účastník výslech i této osoby. Konečně účastník rovněž navrhuje výslech _____ bytem _____ (dále jen _____), kterého pí K. M. označila za osobu patřící do nejbližšího okruhu odborných poradců dlužníka, jelikož

s ohledem na zásadu rovného postavení dotčených osob má právo vyjádřit se ve věci.

[17] Účastník rovněž dokládá Etický kodex a Vzor pracovní smlouvy, jež mají dokazovat, že účastník nad rámec ZZT činí dostatečná opatření, která mají zamezit riziku podjatosti jeho znalců.

[18] Na závěr účastník odkazuje jednak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2014, č. j. 1 As 54/2014-36, ze kterého má podle účastníka vyplývat, že k pochybnostem o podjatosti nestačí existence prostého vztahu podřízenosti a nadřízenosti mezi zřizujícím správním orgánem a podřízeným správním orgánem, jednak na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, ve kterém měl podle účastníka soud dospět k závěru, že zaměstnanecký poměr je důvodem podjatosti pouze tehdy, jestliže je z povahy věci a jiných okolností patrné podezření, na jehož základě by odborný postoj znalce mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.

Rozklad

[19] Dne 31. 7. 2017 podal účastník proti všem výrokům napadeného rozhodnutí rozklad (dále jen „rozklad“). Lhůta pro podání rozkladu, která podle § 83 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, tedy byla účastníkem dodržena.

[20] Dne 1. 8. 2017 účastník doplnil rozklad o zápis z jednání rozkladové komise ministra spravedlnosti dne 10. 10. 2016 a zápis z jednání rozkladové komise ministra spravedlnosti dne 5. 1. 2017 a srovnávací tabulku složení rozkladové komise.

Nezákonnost řízení předcházejícího rozhodnutí

[21] Účastník v rozkladu nejprve namítá, že rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení je nezákonné, protože bylo vydáno v rozporu se správním řádem, když jej projednala vyloučená rozkladová komise.

[22] V této souvislosti účastník odkazuje na komentář JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., člena rozkladové komise Ministerstva spravedlnosti, dle kterého se na členy rozkladové komise vztahuje § 14 odst. 5 správního řádu. Pokud tedy rozkladová komise rozhodovala o návrhu rozhodnutí v přezkumném řízení, jako tomu bylo v posuzovaném případě, jsou členové dle tohoto komentáře v řízení o rozkladu proti rozhodnutí v přezkumném řízení vyloučeni pro podjatost, neboť dle § 14 odst. 5 správního řádu je vyloučena ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni.

[23] Pokud je rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení nezákonné, stejnou vadou je dle názoru účastníka zatíženo i napadené rozhodnutí.

Námítky k výkladu pojmu „vyloučení“ podle ZZT

[24] Účastník dále namítá, že podle jeho názoru o podjatosti znalce musí sice rozhodovat subjektivní pochybnosti, které ovšem musí být dostatečně objektivizovány. K vyloučení znalce pak podle účastníka může dojít pouze tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci nebo nebude schopen nezávisle a nestranně provést odborné posouzení. O tom, zda je znalec vyloučen, rozhoduje předseda senátu (srov. JIRSA, J. Komentář ze dne 26. 1. 2015 k rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2616/2013, Právní prostor). Textace § 11 ZZT je navíc téměř shodná s úpravou vyloučení soudců a přísedících dle § 14 a 15 zákona č. 99/1963 Sb., o občanském soudním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“), kde v souladu s usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 12. 6. 2001, sp. zn. II ÚS 317/99, platí, že není-li prokázán opak, soudce je považován za nestranného.

[25] O vyloučení znalce tudíž podle účastníka nemůže rozhodnout správní orgán (srov. § 2 odst. 2 správního řádu) a jakékoli úvahy o vhodnosti a účelnosti současné úpravy jsou pouze úvahami *de lege ferenda*, které nemají relevanci pro toto řízení. Podle jazykového a systematického výkladu § 25b odst. 1 písm. d) ZZT totiž nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty, jelikož Městský soud v Praze nevydal rozhodnutí o vyloučení účastníka.

Námítky nesplnění podmínek podjatosti dle ZZT

[26] Podle účastníka nelze podjatost znalců pouze „formalisticky a mechanicky“ dovozovat ze členství ve statutárních orgánech účastníka a

„ IČO: , se sídlem

(dále jen „SČC“). Účastník v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2014, č. j. I As 54/2014-36, podle kterého má podle účastníka vyplývat, že k pochybnostem o podjatosti nestačí existence prostého vztahu podřízenosti a nadřízenosti mezi zřizujícím správním orgánem a podřízeným správním orgánem, a také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. I As 89/2010-119, ve kterém měl podle účastníka soud dospět k závěru, že zaměstnanecký poměr je důvodem podjatosti pouze tehdy, jestliže je z povahy věci a jiných okolností patrné podezření, na jehož základě by odborný postoj znalce mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.

[27] Za tímto účelem měl orgán I. stupně podle účastníka sám zjistit, zda existují konkrétní důvody pro pochybnosti o ovlivnění a neměl vycházet z tvrzení insolvenčních soudů, obzvláště když účastník za tímto účelem navrhol provést výslech jím označených svědků.

[28] Orgán I. stupně se následně podle účastníka rovněž dostatečně nevypořádal s jeho námitkami ohledně důsledné oddělenosti společností ve skupině (viz bod 36 podaného rozkladu).

[29] Dále orgán I. stupně podle účastníka nepřipustně vycházel ze závěrů insolvenčních soudů, jelikož ty vzájemnou propojenost účastníka a SOC k roli vůbec nezkoumaly. Podjatou osobou ve věřitelském orgánu pak podle účastníka není SOC, ale (viz usnesení Vrchního soudu v Praze, č. j. MSPH 79 INS 13739/, VSPH 646/2015-B-233 ze dne 5. 10. 2015, s. 4), který má být dle výpovědi pí K. M. faktickým vlastníkem dlužníka. Podle účastníka však p Žižka nikdy nebyl vlastníkem dlužníka a účastníka, navíc svědecká výpověď pí K. M. byla dále zpochybněna, když vzápětí během svého výslechu měla podle účastníka uvést, že vlastníkem dlužníka je p Pavelka, ačkoli předtím tvrdila opak.

[30] Orgán I. stupně měl dále rovněž nesprávně vycházet z neexistujícího vztahu účastníka k dlužníkovi a jelikož vycházel z chybné svědecké výpovědi a neprovedl žádné vlastní dokazování. Tato výpověď je pak nedůvěryhodná, jelikož obsahuje faktické chyby a nelze z ní dovozovat delikt ní způsobilost, a dále Městský soud i Vrchní soud v Praze označil pí K. M. za „*nekompetentní*“. Orgán I. stupně měl navíc odeprít dotčeným osobám právo se vyjádřit. Pí K. M. podle účastníka v době podávání svědecké výpovědi procházela „*obtížným životním obdobím*“, ke kterému se přidal „*mimořádný stres z výpovědi před soudem*“, což mají dokládat její návrhy na přerušení výslechu (důkaz protokol o soudním roku ze dne 17. 10. 2014).

[31] Nedůvěryhodnost její výpovědi podle názoru účastníka dokládají i v ní obsažené zásadní chyby: i) nevlastní účastníka ani není nijak zapojen do jeho řídicích a majetkových struktur (svědecká výpověď „ii) poté, co za vlastníka účastníka označila uvedla, že jím je iii) jako okamžik svého jmenování do představenstva dlužníka uvedla podzim 2014, i přesto že byla jmenována již v roce 2013 a iv) na závěr neměla být schopna soudu uvést, jaké všechny funkce vykonává.

[32] Konečně zásadní chybou ve výpovědi pí K. M. má být podle účastníka zmínka o p. Pacovském, který není osobou řídicí ekonomickou oblast ve společnosti a také osobou řídicí celý tým ale je pouze odpovědný za daňové poradenství. Na základě důsledného oddělení klientských informací pak nemohl mít příležitost zpracování znaleckého posudku ovlivnit.

[33] Podle účastníka měl navíc svědeckou výpověď pí K. M. považovat za nedůvěryhodnou i Městský soud a Vrchní soud v Praze, když ji označil za „*zcela nekompetentní*“.

[34] Na závěr účastník uvádí, že přestože byla vyslechnuta pí K. M., nebylo umožněno se ve věci vyjádřit dotčeným osobám, které ve své výpovědi zmínila a tím byla podle účastníka porušena jeho procesní práva. Výpověď dotčených osob nelze podle názoru účastníka ani dopředu hodnotit jako bezcennou, a to i kdyby mezi nimi měl být přátelský vztah (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, sp. zn. 4 As 2/2005).

Nevypořádání se s navrženými důkazy

[35] Dále účastník namítá, že svým podáním ze dne 28. 6. 2017, které bylo Ministerstvu spravedlnosti doručeno dne 3. 7. 2017, tj. před vydáním rozhodnutí, navrhol důkazy, které v řízení nebyly provedeny, což je v rozporu s § 3 správního řádu, a orgán I. stupně se s nimi ani nijak nevypořádal v rozporu s § 36 a § 50 správního řádu, čímž bylo dle názoru účastníka porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Nepřezkoumatelný způsob určení pokuty a její nepřiměřenost

[36] Účastník dále namítá, že orgán I. stupně v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neodůvodnil uloženou pokutu, což podle účastníka zakládá nepřezkoumatelnost výroku o pokutě.

[37] V této souvislosti účastník uvádí, že se orgán I. stupně nezabýval zaviněním ani materiální stránkou deliktu, tedy, který zájem chráněný zákonem byl porušen a v jaké intenzitě byl porušen. K tomu dodává, že byl přesvědčen, že pochybnosti o jeho podjatosti dány nebyly, a proto nemohl předmětný delikt spáchat úmyslně. Případné zavinění účastníka tak mohlo být dle jeho názoru pouze ve formě nedbalosti, což je nutno brát v potaz jako polehčující okolnost.

[38] Účastník dále namítá, že mu orgán I. stupně v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu udělil nepřiměřeně vysokou pokutu.

[39] V této souvislosti účastník namítá, že orgán I. stupně při ukládání pokuty nevzal v potaz všechny zvláštnosti a okolnosti případu, např. to, že účastník nikdy nebyl trestán a nebyla mu ani udělána výstraha. Tato skutečnost podle jeho názoru sama o sobě vylučuje, aby mu byla uložena pokuta v maximální možné výši. K tomu účastník dodává, že se orgán I. stupně vůbec nevypořádal s tím, zda došlo předmětným posudkem k ovlivnění věci, přičemž tento posudek nebyl nikým zpochybněn, a podle názoru účastníka proto nelze hovořit o porušení zákonem chráněného zájmu a tento závěr musí být posouzen jako polehčující okolnost. Účastník proto uvádí, že mu měla být uložena místo pokuty výstraha.

[40] Z těchto důvodů účastník navrhuje, aby bylo rozkladu plně vyhověno a orgán II. stupně napadené rozhodnutí a rozhodnutí ministra spravedlnosti č. j. MSP-7/2017-SJL-ROZ/5 zrušil a věc vrátil orgánu I. stupně k dalšímu řízení a doplnění dokazování, eventuálně aby bylo rozhodnuto, že se přestupek nestal a řízení bylo zastaveno.

Posouzení důvodnosti rozkladu

K námitce nezákonnosti řízení předcházejícího rozhodnutí

[41] K námitce nezákonnosti řízení předcházejícího rozhodnutí v první řadě uvádím, že tvrzená nezákonnost řízení o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení **nemůže být předmětem tohoto řízení o rozkladu proti napadenému rozhodnutí**. Rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení nabylo právní moci dne 29. 5. 2017 a platí **presumpce jeho správnosti**, tedy dokud není zrušeno správním

soudem, je *považováno za bezvadné a má právní účinky*. K tomu dodávám, že účastník proti tomuto rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení nepodal správní žalobu. Z tohoto důvodu je tato námitka účastníka nedůvodná.

[42] K tomu nad rámec výše uvedeného dodávám, že podle § 14 odst. 2 správního řádu: *„Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.(...)“*

[43] Účastník se o namítané skutečnosti dozvěděl dne 3. 4. 2017, neboť v tento den mu byl doručen přípis Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 3. 2017, č. j. MSP-7/2017-SJL-ROZ/4, jehož přílohou byl Zápis z jednání rozkladové komise ze dne 10. 10. 2016 ve věci návrhu rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení a Zápis z jednání rozkladové komise ze dne 5. 1. 2017 ve věci návrhu rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení, jež obsahovaly mimo jiné informace o složení rozkladové komise na těchto jednáních.

[44] Rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení řízení bylo vydáno dne 29. 5. 2017, účastník měl tedy na uplatnění námitky podjatosti členů rozkladové komise přes dva měsíce. *Námitku podjatosti ale uplatnil až v tomto rozkladu, nikoliv tedy bez zbytečného odkladu, jakmile se o „podjatosti“ dozvěděl, a proto v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu nelze k této námitce přihlédnout.*

[45] Námitkou podjatosti se lze z výše uvedených důvodů zabývat *pouze jako neformálním podnětem*. V této souvislosti proto uvádím, že jsem neshledal nezákonnost řízení ve věci rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zrušení usnesení o zastavení z důvodu podjatosti rozkladové komise v předmětné věci, která by odůvodňovala zahájení přezkumného řízení dle § 94 správního řádu, a stejně tak jsem neshledal existenci podmínek odůvodňujících a umožňujících obnovu řízení dle § 100 správního řádu či vydání nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu.

[46] K samotné podjatosti rozkladové komise potom dodávám, že podle rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 6 A 146/2012-103: *„Rozkladové komise pouze předkládají návrhy rozhodnutí, přičemž těmito návrhy není ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu vázán. Jestliže tedy rozkladové komise plní úlohu poradního orgánu, nelze na její členy pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu, které ve věci jednají a rozhodují.“*

[47] Vzhledem k tomu, že členové rozkladové komise podle citovaného rozhodnutí nejsou úředními osobami příslušného správního úřadu, nelze je považovat za *„úřední osoby účastníci se řízení v téže věci na jiném stupni“*. Členové rozkladové komise předkládají ministru spravedlnosti pouze návrh rozhodnutí podle § 152 správního řádu, kterým ministr není vázán, a tedy nemají závazný vliv na výsledek řízení, ani nevystupují vzhledem k třetím osobám v řízení jako úřední osoby ani vůči nim v řízení nekonají žádné úkony.

[48] Z výše uvedeného vyplývá, že ačkoliv dle § 152 odst. 3 správního řádu platí § 14 správního řádu obdobně, a tedy lze namítat podjatost členů rozkladové komise, nelze bez dalšího dovozovat automatickou aplikaci § 14 odst. 5 správního řádu, tj. že členové rozkladové komise rozhodující v přezkumu jsou vždy podjatí při rozhodování o rozkladu proti přezkumu, která jde proti svému smyslu a účelu, když o členech rozkladové komise *neplatí*, že se jako *úřední osoby účastníci se řízení v téže věci na jiném stupni*.

[49] K tomu dodávám, že jsem ani neshledal žádný důvod dle § 14 odst. 1 správního řádu u jakéhokoliv člena rozkladové komise, který by zakládal byť pouhé pochybnosti o jeho podjatosti, a účastník ani žádné takové skutečnosti, mimo podávání návrhu rozhodnutí v přezkumu, neuvádí. Shodně sama rozkladová komise jakožto poradní kolegiální orgán neshledala sama sebe podjatou, a proto nepostupovala dle § 14 odst. 3 správního řádu.

K námitkám k výkladu pojmu „vyloučení“ podle ZZT

[50] Podle § 11 odst. 1 ZZT znalec nesmí podat posudek: „*jestliže lze mít pro jeho poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům pochybnost o jeho podjatosti.*“ Podle § 11 odst. 2 ZZT: „*[j]akmile se znalec (tlumočnick) dozví o skutečnostech, pro které je vyloučen, oznámí to neprodleně; stejnou povinnost mají i účastníci řízení. O tom, zda znalec (tlumočnick) je vyloučen, rozhoduje orgán, který jej pro podání posudku (tlumočnický úkon) ustanovil.*“

[51] Ze souhrnného výkladu těchto ustanovení vyplývá, že vyloučení znalce podle § 11 ZZT je právní skutečností, která nastává v důsledku existence takového poměru znalce k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, který je způsobilý založit pochybnost o jeho podjatosti. Rozhodnutí o vyloučení znalce či znaleckého ústavu ve smyslu § 11 odst. 2 věty druhé ZZT je rozhodnutím deklaratorním, nikoli konstitutivním, a tedy nezakládá žádná hmotná subjektivní práva ani neukládá hmotněprávní povinnosti, které tu předtím nebyly, nýbrž toliko autoritativně – z důvodu právní jistoty účastníků řízení – potyruje právní skutečnost, která již dříve nastala bez ohledu na takové rozhodnutí. Zároveň eventuální rozhodnutí ustavujícího orgánu přispívá k nestrannosti předmětného řízení, když brání znalci, u nějž bylo vyloučení deklarováno, aby v něm podal znalecký posudek.

[52] Z výše uvedeného vyplývá, že slovní spojení „...*ve věci, z níž byl jako ústav vyloučen...*“ uvedené v § 25b odst. 1 písm. d) ZZT musí být vykládáno tak, že pro naplnění skutkové podstaty uvedené v tomto ustanovení je rozhodný *faktický stav odůvodněný konkrétními skutkovými okolnostmi*, které mohou zpochybňovat podání nestranného a odborného znaleckého posudku znaleckým ústavem, a nikoliv existence procesního rozhodnutí, kterým byl tento faktický stav deklarován.

[53] Správnost výše uvedeného výkladu potvrzuje i odborná literatura: „*[z]působ, kterým je tato ochrana nestrannosti poskytována, je definování situace, ve které jsou znalec nebo tlumočnick podjatí, a v důsledku své podjatosti nejsou způsobilí nestranný posudek nebo*

překlad podat, jsou tedy z tohoto práva i povinnosti vyloučeni.“ (Dörfl, L. Zákon o znalcích a tlumočnících. Komentář. I. vydání, Praha 2009, s. 77).

[54] Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem jsou námitky účastníka týkající se výkladu pojmu „vyloučení“ podle §11 ZZT nedůvodné.

K námitkám nesplnění podmínek podjatosti dle ZZT

[55] Jak vyplývá z bodů [50] až [54] výše, vyloučení znalce podle § 11 ZZT je právní skutečností, která nastává v důsledku existence takového poměru znalce k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, který je způsobilý založit pochybnost o jeho podjatosti. *K dosažení takového faktického stavu postačuje pouhé subjektivní podezření o podjatosti odůvodněné konkrétními objektivními okolnostmi.*

[56] V této souvislosti vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 371/04 následující: „[ú]stavní soud k tomu již v minulosti judikoval na straně jedné, že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno **nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti** (srov. sp. zn. I. ÚS 167/94, Ústavní soud ČR: Sběrka nálezů a usnesení Ústavního soudu. Sv. 6. Praha: C. H. Beck, 1997, náleží č. 127, s. 429), na druhé straně Ústavní soud vyslovil, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního.“

[57] Znalecké posudky jsou významným důkazním prostředkem před orgány veřejné moci a *mohou rozhodujícím způsobem ovlivnit výsledek řízení.* Za tímto účelem orgány veřejné moci regulují činnost znalců a mj. stanovují přísné limity, které zpracovaný znalecký posudek musí splňovat. Jedním z těchto zákonných požadavků je i požadavek nestrannosti dle § 11 ZZT, na který navazuje § 25b odst. 1 písm. d) ZZT upravující skutkovou podstatu správního deliktu.

[58] *Zájmem chráněným tímto ustanovením ZZT je tudíž řádnost výkonu činnosti znalců (znalecký ústavů) při zpracovávání znaleckých posudků.* Vzhledem k tomu, že účastník podal znalecký posudek ve věci, ve které z objektivních okolností vyplývají pochybnosti ohledně jeho podjatosti, ohrozil zákonem chráněný zájem bez ohledu na to, zda došlo ke konkrétní majetkové újmě subjektů insolvenčního řízení.

[59] K významu znaleckému posudku a k řádnosti výkonu znalecké činnosti se vyjadřuje i odborná literatura: „(...) výkon znalecké a tlumočnické činnosti je upraven tímto zákonem právě proto, aby bylo dosaženo **nestranného zprostředkování odborných znalostí soudu nebo jinému státnímu orgánu v rámci řízení před tímto orgánem.** Nestrannost znalce a tlumočnicka souvisí s uplatňováním **principu práva na spravedlivý proces účastníků řízení a navazuje na zásadu nezávislosti a nestrannosti soudu a soudních osob, která je zakotvena v čl. 6 odst. 1 větě první Úmluvy a v čl. 36 odst. 1 LPS.** Listina práv a svobod stanoví v tomto ustanovení zásadu, podle které se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva

u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“ (Dörfl, L. Zákon o znalcích a tlumočnících. Komentář. 1. vydání, Praha 2009, s. 76).

[60] K závěru, že je účastník podjatý, dospěl orgán I. stupně na základě následujících skutečností: statutární orgán je ode dne 23. 6. 2014 předsedou představenstva účastníka a zároveň je ode dne 25. 5. 2006 statutárním orgánem a jedním ze společníků přihlášeného věřitele SOC v insolvenčním řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 79 INS 13739/2014.

[61] Dále účastník spadá spolu se společností se sídlem IČO a se sídlem (dále jen , mezi společnosti, které jsou majoritně ovládané společností ve které funkci předsedy představenstva vykonává (den vzniku funkce: 23. 6. 2014, den vzniku členství: 22. 12. 2011) a funkci předsedy dozorčí rady vykonává ode dne 23. 6. 2014 tedy osoba, která dle výpovědi dlužníka učiněné v průběhu insolvenčního řízení, patří do týmu nejbližších odborných poradců dlužníka, přičemž všechny tyto společnosti mají i stejné sídlo.

[62] Orgán I. stupně v této souvislosti vycházel rovněž ze skutečností, že přihlášku pohledávky do předmětného insolvenčního řízení věřitele SOC podal a podepsal jako statutární orgán

[63] Žádost o prodloužení lhůty ke zpracování znaleckého posudku za účastníka jako předseda představenstva rovněž podal a podepsal

[64] Konečně, že znalecký posudek podaný v předmětném insolvenčním řízení je sestaven a vlastnoručně podepsán opět

[65] V této souvislosti dodávám, že orgán I. stupně vycházel z podkladů Městského státního zastupitelství v Praze (rozhodnutí Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, výpověď pí K. M.) viz bod [13] napadeného rozhodnutí; ze spisu insolvenčního řízení dlužníka vedeného pod sp. zn. MSPH 79 INS 13739/2014 před Městským soudem v Praze viz bod [14] napadeného rozhodnutí a z údajů z obchodního rejstříku viz bod [15] napadeného rozhodnutí.

[66] Ve shodě s orgánem I. stupně uvádím, že účastník, prostřednictvím předsedy představenstva podal znalecký posudek v insolvenčním řízení vedeném před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 79 INS 13739/2014 ve věci dlužníka, **ačkoli si musel být vědom skutečnosti, že jedním z přihlášených věřitelů je společnost SOC**, ve které funkci jejího jednatele vykonává rovněž Osoba mající přímý vliv na účastníka, který v rámci znalecké činnosti má postupovat nestranně a nezávisle, měla tedy majetkový zájem na výsledku insolvenčního řízení, totiž na výši majetkové podstaty, jejíž zjištění bylo úkolem předmětného znaleckého posudku. Účastník na danou okolnost v rozporu s § 11 odst. 2 ZZT

neupozornil a znalecký posudek, u kterého panovala pochybnost o jeho podjatosti, insolvenčnímu soudu podal.

[67] V této souvislosti lze totiž s ohledem na námitky účastníka shrnuté v bodě [26] výše a v souladu se zjištěním orgánu I. stupně (viz bod [13] až [15] napadeného rozhodnutí) podjatost účastníka vyvozovat nejenom z pouhého zjištění, že je členem statutárních orgánů účastníka a SOC, ale zejména z jeho *přímého i faktického vlivu na účastníka jako zpracovatele znaleckého posudku, jehož obsah ovlivní výsledek insolvenčního řízení, kde ve vzájemně konkurující pozici vykonává rovněž vliv na jednoho z přihlášených věřitelů, čímž má osobní zájem na výsledku řízení*. Tato objektivní okolnost je navíc zesílena rovněž tím, že je Josef Jaroš uveden jako *osoba, která sestavila znalecký posudek a zároveň je uveden jako osoba, která k němu podá případné vysvětlení, tudíž přímo mohla ovlivňovat jeho obsah* znaleckého posudku (viz podpis na předmětném znaleckém posudku).

[68] Rovněž doplňuji, že podle svědecké výpovědi dlužníka v insolvenčním řízení jako předseda představenstva , a , předseda dozorčí rady , patřili do okruhu nejbližších poradců dlužníka. Z této okolnosti vyplývají pochybnosti ohledně toho, že *osoby mající faktický vliv na fungování dlužníka, měly zároveň přímý vliv na činnost účastníka, což samo o sobě vzbuzuje pochybnosti o řádnosti předložených znaleckých posudků*.

[69] Orgán I. stupně tudíž podjatost účastníka nedovožoval pouze ze skutečností, že mezi osoby ovládající účastníka, další subjekty skupiny a dlužníka existují personální vazby, *ale i ze zcela konkrétních skutečností*.

[70] Z výše uvedených důvodů mám za prokázané, že *účastník svým jednáním specifikovaným ve výroku I. napadeného rozhodnutí naplnil skutkovou podstatu předmětného správního deliktu a porušil zákonem chráněný zájem*.

[71] Ve shodě s orgánem I. stupně uvádím, že účastníkem citovaná judikatura není na danou věc aplikovatelná. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. I As 89/2010-119 upravuje „riziko systémové podjatosti“ úředních osob orgánů územně samosprávných ve vztahu k jejich nadřízeným úředním osobám, u kterých se uplatňují odlišná pravidla a zájmy, než v rámci podnikatelského uskupení několika soukromoprávních subjektů. Nejvyšší správní soud navíc toto rozhodnutí v rozhodné míře založil na absenci okolností, ze kterých je patrné podezření o podjatosti. Orgán I. stupně naopak existenci takovýchto konkrétních okolností konstatoval (viz body [66] až [69] výše).

[72] Totéž platí v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2014, č. j. I As 54/2014-36. Agentura přírody a krajiny totiž patří mezi organizační složky státu, které se svou povahou liší od subjektů podnikatelského uskupení. I v tomto případě lze navíc namítnout, že orgán I. stupně své závěry opřel o konkrétní skutečnost (viz body [66] až [69] výše).

vyhodnotily výpověď pí K. M. jako důvěryhodnou a rozhodly o zrušení povolení reorganizace v insolvenčním řízení.

[79] K tomu dodávám, že výpověď pí K. M. byl pouze jedním z důkazů o personální propojenosti zakládající podjatost účastníka, když ta vychází rovněž ze skutečností zřejmých z obchodního rejstříku, tj. zejm. funkce – jako předsedy představenstva účastníka a zároveň jediného jednatele a společníka SOC, přihlášeného věřitele v předmětném insolvenčním řízení.

[80] V rámci tohoto správního řízení není ani podstatné, kdo byl osobou podjatou ve věřitelském výboru dlužníka, jelikož zásadní otázkou je podjatost účastníka (viz body [60] až [70] výše).

[81] Námitky účastníka shrnuté v bodech [26] až [34] výše tudíž nejsou relevantní.

K námitce nevypořádání se s navrženými důkazy

[82] V první řadě je nutno uvést, že návrh na doplnění dokazování byl orgánu I. stupně doručen až dne 3. 7. 2017, přičemž ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Ministerstvo spravedlnosti ČR vyplývá, že byl tento návrh do datové schránky v tento den v 18:28 hod. rovněž odeslán. Orgán I. stupně přitom přípisem ze dne 20. 6. 2017, č. j. MSP-50/2015-OD-SZN/34, který byl účastníkovi doručen dne 21. 6. 2017, účastníka v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyzval k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a dle § 39 odst. 1 správního řádu mu k tomu stanovil lhůtu do 30. 6. 2017. Účastník tedy předmětné podání doručil až po marném uplynutí desetidenní lhůty k vyjádření se, a to pouze jeden den před vydáním napadeného rozhodnutí.

[83] Navíc, jak ostatně sám účastník uvádí v rozkladu, všechny jím navrhované důkazy s výjimkou svědecké výpovědi a již účastník navrhl v rámci svého vyjádření podaného dne 2. 5. 2016. Dalším navrženým důkazem v předmětném podání byl listinný důkaz – Etický kodex, který rovněž již byl přílohou podání ze dne 2. 5. 2016. V napadeném rozhodnutí v bodě 17 odst. 8 pak orgán I. stupně odmítl provedení navržených svědeckých výpovědí s odůvodněním, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nebylo důvodných pochyb v souladu s § 3 správního řádu.

[84] K nově navrženým svědeckým výpovědím dále uvádím, že vzhledem k tomu, že orgán I. stupně nade vší důvodnou pochybnost prokázal, že účastník svým jednáním specifikovaným ve výroku I. napadeného rozhodnutí spáchal delikt dle § 25b odst. 1 písm. d) ZZT, na základě objektivních skutečností (k tomu viz body [60] až [70] výše), v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení dle § 6 správního řádu ke zjištění stavu věci nebylo a není třeba provádět účastníkem navržené důkazy. Žádný účastníkem navrhovaný důkaz totiž nemůže zjištěný skutkový stav zpochybnit, neboť ten je založen na objektivních skutečnostech, tj. zejm. existujících personálních vazbách a na skutečnosti, že předmětný znalecký posudek je podepsán

[85] Podle § 3 správního řádu platí, že: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“

[86] Orgán I. stupně se nevypořádal s nově navrženými svědeckými výpověďmi v podání ze dne 28. 6. 2017, tato skutečnost procesního charakteru nicméně nemůže založit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť byl v souladu s § 3 a § 50 správního řádu zjištěn skutečný stav věci a navržené svědecké výpovědi jej nemohly zpochybnit. Tyto byly navíc vypořádány v řízení před orgánem II. stupně (k tomu bod [84] výše), a proto účastník žádným způsobem není krácen na svých právech (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47).

[87] Účastníkem citovaná judikatura (viz bod [34] výše) na danou problematiku nedopadá, protože v tomto správním řízení nejsou výsledky svědků odmítány z důvodu účelovosti, tj. přátelského vztahu mezi svědky a účastníkem, ale z důvodu nadbytečnosti.

[88] K tomu dodávám, že podle § 15 odst. 1 správního řádu je správní řízení *ze zásady písemné*, ústní jednání nařídí dle § 49 odst. 1 správní orgán pouze za předpokladu, že je to *zapotřebí ke splnění účelu řízení nezbytné*. Ve správním řízení se důkazní prostředky činí písemně a v daném případě ani *nelze* dojít k závěru, že by *povaha věci účastníkovi neumožňovala*, aby správnímu orgánu předmětné skutečnosti doložil jiným způsobem, tj. například *předložením prohlášení* těchto osob. Účastník navíc několikrát nahlížel do správního spisu a správnímu orgánu doručil několikero podání, ve kterých tvrdil rozhodující okolnosti.

[89] S ohledem na výše uvedené uvádím, že účastník nebyl v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí krácen na právech a nebylo porušeno ani jeho „*právo na spravedlivý proces*“ ani nebyla porušena zásada dobré správy, když byl po ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí řádně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí přípisem ze dne 20. 6. 2017, č. j. MSP-50/2015-OD-SZN/34, který byl účastníkovi doručen dne 21. 6. 2017, a k tomu mu byla stanovena lhůta 10 dní. Zároveň mu tímto přípisem bylo oznámeno, že mu bude umožněno nahlédnout do spisu v účastníkem zvoleném dni 22. 6. 2017, o což žádal přípisem ze dne 19. 6. 2017, přičemž účastník se bez omluvy nedostavil. K tomu dodávám, že účastníkovi bylo umožněno nahlédnout do spisu na jeho žádost rovněž dne 7. 6. 2017 a dále 19. 7. 2017, jak vyplývá ze záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 7. 6. 2017 a ze dne 19. 7. 2017.

K námitce nepřezkoumatelného způsobu určení pokuty a její nepřiměřenosti

[90] Důvodná není ani námitka účastníka, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahy orgánu I. stupně o druhu a výše pokuty.

[91] Při úvaze nad druhem a výší uložené sankce má správní orgán možnost správního uvážení, přičemž se řídí funkcemi, které má udělená sankce obecně plnit, tj. nejen funkcí ochrannou a restaurativní, ale zejména i funkcí výchovnou a preventivní. Při rozhodování

skutkově obdobných případů pak správní orgán vychází též z dosavadní ustálené praxe. Z obecných principů správního trestání, jakož i z § 25b odst. 4 ZZT dále vyplývá, že určujícím kritériem pro určení druhu a výše sankce je závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání a jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán, a skutečnost, zda již v minulosti byla účastníkovi řízení udělena výstraha podle § 25d ZZT.

[92] Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, orgán I. stupně postupoval podle příslušných hmotně právních i procesně právních předpisů a při úvaze o výběru druhu sankce i její výši se shora uvedeným náležitě řídil, když zohledňoval represivní a preventivní funkci ukládané sankce a s tím spojený požadavek její dostatečné intenzity (k tomu srov. bod 22 odst. 5 napadeného rozhodnutí).

[93] V napadeném rozhodnutí se orgán I. stupně zabýval materiální stránkou předmětného deliktu, když řádně uvedl, jaký je zájem chráněný předmětným ustanovením, tj. řádný výkon znalecké činnosti, a jakým způsobem došlo jednáním účastníka k ohrožení či porušení tohoto zákonem chráněného zájmu (k tomu srov. bod 21 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že posudek nebyl zpochybněn, přitom pro uvedené nemá žádný význam. Orgán I. stupně rovněž správně vycházel z intenzity porušení chráněného zájmu, kterou odvodil mj. z konkrétní skutečnosti, že podání předmětného posudku mohlo vést k ovlivnění průběhu předmětného insolvenčního řízení velkého rozsahu, a narušit tak jeho řádný průběh a tím případně porušit zájmy věřitelů dlužníka atd. (k tomu srov. bod 22 odst. 1 napadeného rozhodnutí).

[94] Dále orgán I. stupně zcela správně vzal při stanovení výše pokuty do úvahy skutečnost, že účastníkovi nebyly doposud uděleny žádné sankce za spáchání správního deliktu ze strany správního orgánu ani výstraha dle § 25d ZZT (k tomu srov. bod 22 odst. 7 napadeného rozhodnutí). K tomu dodávám, že dosavadní bezúhonnost účastníka ve smyslu výše uvedeného nelze považovat za skutečnost, která „*sama o sobě vylučuje, aby mu byla uložena pokuta v maximální výši*“, když to nevyplývá z žádného ustanovení ZZT ani z obecných principů trestání.

[95] K námitce účastníka o tom, že orgán I. stupně měl přihlédnout k formě zavinění jako nevědomé nedbalosti, v první řadě uvádím, že vzhledem k objektivní odpovědnosti za předmětný delikt dle § 25b odst. 5 ZZT není forma zavinění k vývození odpovědnosti za spáchání tohoto deliktu relevantní. Orgán I. stupně řádně hodnotil všechna relevantní kritéria vyplývající z § 25b odst. 4 ZZT, a proto tato námitka účastníka není důvodná. K tomu dodávám, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jakož i podkladů rozhodnutí navíc vyplývá, že delikt byl spáchán vědomě, když účastník si musel být minimálně vědom předmětných personálních vazeb, které zakládají objektivní pochybnosti nad podjatostí účastníka, a i přes tyto vědomosti podal předmětný posudek v posuzované věci, čímž se dopustil předmětného deliktu.

[96] Podle § 25d ZZT *jestliže zjištěné porušení povinností uložené tímto zákonem nelze posoudit jako správní delikt postižitelný podle tohoto nebo jiného zákona nebo jako přešupek podle zákona o přestupcích anebo jako trestný čin, může ministerstvo spravedlnosti nebo*

předseda krajského soudu udělit znalci (tlumočnickovi) nebo ústavu písemnou výstrahu. V projednávané věci však bylo zjištěno a dostatečně prokázáno, že účastník spáchal předmětný delikt (k tomu srov. body [60] až [70] výše), přičemž citované ustanovení v takovém případě uložení pouhé výstrahy neumožňuje a z tohoto důvodu není tato námitka účastníka důvodná.

[97] Orgán I. stupně konečně v souladu s ustálenou judikaturou (viz např. *nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2004, sp. zn. PL. ÚS 38/02* či *rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 50/2005-97*) přihlédl k majetkovým poměrům účastníka a dospěl k správnému závěru, že výši uložené pokuty vzhledem ke ekonomické situaci účastníka nelze považovat za nepřiměřeně tvrdou či snad dokonce likvidační (k tomu srov. bod 22 odst. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Účastník v rozkladu ostatně ani nenamítá, že by uložená sankce pro něj byla likvidační.

[98] Důvodná není ani námitka účastníka o tom, že orgán I. stupně nepřipustně označil jako přitěžující okolnost samotnou hypotézu deliktu, když to nevyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí (k tomu srov. body 20 až 22 napadeného rozhodnutí obsahující odůvodnění výroku II., jímž byla uložena pokuta). Orgán I. stupně pouze v rámci prokazování spáchání předmětného deliktu v bodě 17 napadeného rozhodnutí ve shodě s názorem Městského soudu v Praze zdůraznil, že skutečnost, že účastník nesplnil povinnost oznámit neprodleně skutečnosti, pro které je vyloučen dle § 11 odst. 2 ZZT, je alarmující.

[99] Z těchto důvodů nelze přisvědčit námitce účastníka, že se orgán I. stupně dostatečně nezabýval všemi zvláštnosti a okolnosti případu, např. tím, že účastník nikdy nebyl trestán a nebyla mu ani udělána výstraha, když to vzal v potaz a výslovně uvedl v bodě 22 odst. 7 napadeného rozhodnutí (jiné konkrétní okolnosti případu přitom účastník nenamítal), a všechny další relevantní okolnosti vzal rovněž v potaz a druh i výši sankce v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil.

[100] V této souvislosti dodávám, že výši pokuty, která byla účastníkovi v napadeném rozhodnutí orgánem I. stupně uložena, po zhodnocení výše uvedených skutečností a toho, že bylo nade vše důvodnou pochybnost prokázáno, že účastník správní delikt dle § 25d odst. 1 písm. d) ZZT spáchal, s ohledem na majetkové poměry účastníka ve spojení s funkcemi, jež má sankce plnit, shledávám přiměřenou a adekvátní.

Zánik odpovědnosti

[101] Na závěr uvádím, že orgán I. stupně v bodě 18 napadeného rozhodnutí uvedl, že odpovědnost za předmětný správní delikt zaniká dne 11. 8. 2017.

[102] Podle § 25c odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění účinném do 30. 6. 2017: „*Odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však zaniká uplynutím 3 let ode dne, kdy byl spáchán.*“

[103] Podle § 25b odst. 1 ZZT se ústav se dopustí správního deliktu tím, že „v rozporu s § 11 podá znalecký posudek ve věci, z níž byl jako ústav vyloučen“.

[104] Účastník podal předmětný posudek soudu dne 13. 8. 2017. *Odpovědnost za předmětný správní delikt proto podle dosavadního znění účinného do 30. 6. 2017 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících zaniká uplynutím 3 let ode dne, kdy byl posudek podán, tj. uplynutím dne 13. 8. 2017.*

Závěr

[105] S ohledem na výše uvedené ve shodě s napadeným rozhodnutím konstatuji, že účastník porušením svých povinností specifikovaných v napadeném rozhodnutí spáchal přestupek dle § 25b odst. 1 písm. d) ZZT.

[106] Napadené rozhodnutí jsem shledal přezkoumatelným, neboť jeho odůvodnění je jasné, srozumitelné a ucelené a plynou z něj právní závěry, jakož i úvahy, jimiž byl orgán I. stupně veden.

[107] Neshledal jsem žádnou vadu napadeného rozhodnutí ani řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, která by mohla zapříčinit rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy, stejně jako jsem neshledal ani nesprávnost napadeného rozhodnutí, k níž bych musel přihlídnout ve veřejném zájmu, nebo již by účastník namítal.

[108] S ohledem na výše uvedené shledávám postup orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí plně v souladu s právním řádem České republiky a námítky účastníka považuji za nedůvodné. **Proto rozklad zamítám a napadené rozhodnutí potvrzují.**

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 v návaznosti na § 152 odst. 4 správního řádu dále odvolat.

„otisk úředního razítka“

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti

-DS-

